

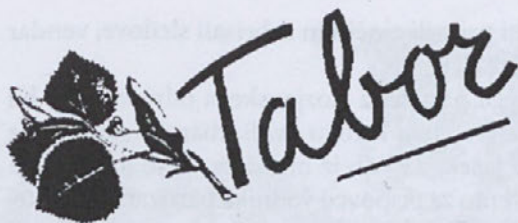
Grad Rajhenburg je bil prizorišče nacističnega
in komunističnega nasilja (Foto: I. Ž.)

TABOR
10-12 • 2009

VSEBINA

Rov Sv. Barbare – Jože dežman	289
Britanska zarota – Mirko Javornik.....	292
Voščilo	305
Domobranska proslava na Orlovem vrhu (USA)	305
Ob komemoraciji za žrtve komunizma v Midlandu – Dr. Peter Urbanc.....	307
Spominski dan v Milwaukee-ju (USA)	308
Pozabljen spomin.....	310
Komandant Stane	315
Umor bana Natlačena – Ivo Žajdela	317
Umorjen kot »izdajalec«.....	321
Poezija in dejanje – Dr. Ljubo Sirc.....	324
Mučilnica na Golem otoku.....	327
Neptunov oltar v Bistri – Davorin Vuga	329
Da ne pozabimo	331
Odšel je	335
Darovali so	336

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Oktober–December 2009 • Ljubljana

Jože Dežman

ROV SV. BARBARE

Barbarin rov – Huda jama je prizorišče najbolj strašnega zločina v zgodovini Slovenije.

Ljudje, obsedeni z zlobo, pijani žganja, ruma in divjega maščevanja, so satansko mučili in metali v žrelo rudniških jaškov (globine od 40 do 60 metrov) še žive ljudi. Toliko je bilo teh ljudi, da so napolnili tri globoke jaške in dolgi Barbarin rov.

Ali si moremo zamisliti, kako je umirala ta mladost?

V teh jaških niso umrla samo mlada telesa, umrlo je vse hrepenenje, klici na pomoč, solze, pozdravi domačim, pozdrav čakajoči nevesti, obljube, lepe želje, iluzije, pričakovanja, umrlo je vse.

Kako je umrlo, koliko časa je umiralo?

V strahu pred smrtjo, v bolečinah polomljenih udov, v bolečinah udarcev, ob pomanjkanju zadušnega zraka, pod težo teles, v izkrvavitvi?

Uboga mladost!

In kako so umirali njihovi rablji? Se jim v nočeh prikazujejo žrtve? Slišijo njih klice? Gledajo potoke krvi?

Ob prižgani luči se umakne težki prizor, ob temi se ponovi. Tolažijo se z žganjem in rumom, ki jim pomagata, da zblaznijo

Ubogi!

Rablji so storili vse, da bi prikrili zločin in zabrisali sledove, vendar resnica prihaja nezadržno na dan.

Vemo za osemnajstletnega partizana Kozjanskega odreda, ki je bil stražar na kamionu, ki je žrtve vozil k rovu Sv. Barbare, potem pa je stražil na izhodu v stranski jašek, da kdo iz množice, ki so jo gnali na morišče, ne bi pobegnil. In vemo za pripoved vodnika partizanske enote, ki je bila takrat v gostilni v Laškem. Pripovedoval je, da so v rovu pobili veliko množico žrtev, mnoge pa so kar žive metali v globino.

Veliko ljudi se nam javljajo in vedo povedati kako so Ivan Maček in številni drugi pripovedovali o povojnih pobojih.

Povzetki iz Frankfurter All. Zeitung 15. 4. 2009

V Reporterju, 24. 8. 2009, je z Romanom Leljakom, avtorju knjige Teharske žive rane – Huda jama, naredil intervju Igor Kršinar. Priobčujemo del tega razgovora.

V rovu, ki so kopali so delavci po več kot tristo metrih naleteli na prvo veliko oviro. Rov je bil v dolžini nekako sto metrov zasut. Morali so odkopati 400 metrov jalovine, gline in opeke, nato so prišli do z opeko zidane pregrade, ki so ji sledile plasti betona, gline, železobetona in ponovno debel zid iz opeke.

Vsa ta zapora je merila več kot pet in pol metra. Rov so rablji zaprli pod pretvezo, da gre za končno »odlagališče atomskih odpadkov.«

Rov je bil meter za metrom napolnjen s trupli, posutimi z apnom.

V dolžini samo 15 metrov so v rovu do sedaj izkopali več kot 400 žrtev.

Niso pa še raziskali dveh navpičnih jaškov, ki so napolnjeni s trupli.

Vsak jašek obsega približno 200 kubičnih metrov. Po izračunih bi lahko prišlo na en kubični meter do 13 trupel. Raziskovalci domnevajo, da so partizani žrtve metali v jamo žive in jih zasuli z minami in granatami.

Veseli fantje ... VRNJENI

Vhod v jamo so začasno utrdili, s čimer so omogočili dostop do jaškov. Verjetno pa bo treba zaradi pritiska javnosti in zlasti novinarjev dostop v jamo še bolj utrditi.

Gre za vodoraven jašek, visok približno meter. So pa navpični jaški, ki so polni žrtev. V svoji knjigi omenjam dva jaška, v resnici pa so trije, široki približno sedem metrov, globoki pa okoli 40 metrov.

Za temi jaški so še vzporedni vodoravni jaški, ki gredo v razne smeri. Verjetno so se žrtve umikale tudi tja.

Preden bodo vse to odkopali, bo minilo več let.

V knjigi opisujete pretresljivo usodo 15-letnega dekleta, ki ji je uspelo pobegniti iz Hude jame, toda na nesrečo se je zatekla k parti-

zanu, ki ji je s krampom iztaknil oči in jo potem živo še enkrat vrgel v jamo. Morda veste, kdo naj bi bilo to dekle?

Iz Hude jame je pobegnila še drugič. Zdaj živi v Buenos Airesu v Argentini. Pred dvema letoma sem se z njo pogovarjal po telefonu. Eno oko so ji rešili. Slepa je na levo oko.

Že pred 20 leti ni hotela več slišati za Slovenijo. V Jami so ostali brat in oba starša. Zasovražila je svojo narodnost in tudi državo, kar je še kako razumljivo.

Se vam ne zdi čudno, da se je žrtvam v Hudi jami poklonila hrvaška delegacija, med njimi celo sedanja premierka Jadranka Kosor.

Slovenskemu premierju Borutu Pahorju in predsedniku Danilu Türku pa se to ne zdi potrebno? Predsednik Türk je novinarska vprašanja v zvezi s Hudo jamo celo označil za drugorazredno temo.

Da se je hrvaška vlada poklonila žrtvam tega zločina, je hvalevredno dejanje. Nekateri naši politiki to sprejemajo drugače. Oba predsednika vesta, da so bili med žrtvami tudi mladoletni, zato bi bilo še posebno prav, da bi se oba poklonila žrtvam. Način usmrčitve je bil preveč grozen. Grozno je, da so vso družino živo pahnili v 40 metrov globoko brezno, potem je pa tam morda umirala sedem do deset dni, pod težo trupel, lačna, strašno žejna, izčrpana. Tako umiranje nima primerjave!

Mirko Javornik

BRITANSKA ZAROTA

Okolico vetrinjskega samostana je maja 1945 obdajala nepregledna množica beguncev iz Slovenije.

Grof Nikolaj Tolstoj je objavil razpravo »Zarota v Celovcu – Vojna hudodelstva in diplomatske skrivnosti«. V njej dokumentirano dokazuje, da je poglavitni krivec za vrnitev slovenskih domobrancev v

Skupina domobrancev na terenu - VRNJENI (Zasebni arhiv)

komunistično Jugoslavijo britanski politik Harold MacMilan, ki pa o tem noče nič vedeti.

Po vojni je bil Mac Milan zunanji minister in predsednik.

Nikolaj Tolstoj je svetovno znan politični zgodovinar. Na usodo domobrancev in drugih protikomunističnih bojnikov je postal pozoren, ko je raziskoval podoben zavezniški vojni zločin – nasilno izročitev ruskih Kozakov in Vlasovcev Stalinu.

Iz njegove knjige »Zarote v Celovcu« so tu močno povzeti zlasti tisti odstavki, ki govorijo o našem domobranstvu in o krivdi za tisto, kar se je zgodilo z njim.

Večina Jugoslovancev je ostro nasprotovala Nemcem. Oborožen boj

Angleška izdaja Kozakov pri Lienzu junija 1945

proti njim je začel general Mihailović. Njegove privrženke poznamo kot »četnike.«

Komunistična partija se je pod Titovim vodstvom oboroženemu boju proti okupatorju pridružila šele konec junija 1941. Do nemškega napada na Sovjete so se Tito in njegovi poslušno ravnali po Stalinovi zapovedi, naj mirno sprejmejo okupacijo, nobene sovražnosti proti Hitlerju, saj je njihov – sovjetski – zaveznik.

Komunisti, ki so po 22. juniju 1941 – (Hitlerjev napad na Sovjete) delali v vodstvu raznih angleških obveščevalnih in sabotažnih služb ter britanske radijske službe v Kairu, so Churchill in njegovim pošiljali močno prirojena poročila. Zaradi tega so zavezniki februarja 1944 pustili Mihajlovića na cedilu in vso svojo pomoč usmerili na Tita.

Titova politična policija Ozn, organizirana po vzorcu sovjetske NKVD, je proti koncu že strahotno zaslovela po brezobzirnem obračunavanju z domačimi nasprotniki komunizma.

Ob vdoru na slovensko ozemlje internacionalnih komunističnih hord spomladi leta 1945, so se velike množice prebivalstva skušale rešiti čez mejo v Italijo, in zlasti v Avstrijo, med katerimi so bili tudi slovenski vojaki – domobranci.

Večinoma teh so bili preprosti ljudje, ki so se umaknili pred boljševiki in prevzeli status begunca. v varstvu, vsaj tako so mislili gentlemanov – Angležev.

Izročitev beguncev

Tretji teden tistega maja so poveljniki britanskih straž v taboriščih prejeli zaupno zapoved, da morajo begunce, ki so pod njihovim nadzorstvom, poslati nazaj v Jugoslavijo.

Če bi taboriščniki zvedeli za ta sklep bi se za gotovo uprli, saj je šlo za njihova življenja. Zaradi tega so bila dana navodila, da je treba begunce zvabiti na transport z zvižgačo. V mnogih primerih jim je bila dana častna beseda angleških oficirjev, da jih »selijo na varno v Italijo.« O tem priča srditi zapis britanskega polkovnika Rose-Pricea v njegovem dnevniku 19. maja, ki pravi, da so titovske straže že bile skrite v posebnih vagonih. Angleži se niso slepili, da so bili to morilci.

Tovornjaki so nič hudega sluteče begunce vozili na Podrožco, ob stranski progi iz Celovca do Pliberka. Begunci so nič hudega sluteč vstopili v čakajoče tovarne vagone. Lokomotiva ni imela nobenih oznak, a bila je jugoslovanska. Angleži niso bili voljni tvegati za titovsko »socializacijo« kake svoje lokomotive.

Beguncem so se prvi sumi, kam gredo, zbudili, ko je bilo že prepozno. V Podrožci je vlak zavil na jug proti dolgemu predoru pod gorami – v Jugoslavijo. Isto se je zgodilo v Pliberku. Vlak je po grobem manevriranju naprej in nazaj potegnil proti Dravogradu, Mariboru in naprej do Celja.

Dokončno potrdilo za hinavsko angleško izdajo je begunce iz Podrožce doletelo na Hrušici, prvi postaji, ko so privozili iz teme in se zavedli, da so v partizanskih rokah. Tisti iz Pliberka pa so se tega zavedli v Celju, do takrat je bila v nekaterih še tiha želja: morda pa gremo skozi Slovenijo v Italijo.

Slovenski narodni varnostni zbor (SNVZ) - Primorski domobranci - VRHNJA

Oboroženi partizani so vdrl v vagon, v katerem so bili domobranci častniki. 54 so jih potegnili iz njega, jih divjaško pretepali, odvedli do bližnjega gozda in jih tam postrelili ali zabodli. Vse to se je godilo z vednostjo britanskega zveznega oficirja, ki je bil na transportu.

Vlak se je ustavljal za kratek čas tudi na naslednjih postajah, da so preklinjajoči komunisti lahko odpirali vagon, in psovali ter pretepali kogar se jim je zljubilo. Jetnikom so pobrali vse, celo večino oblek. Križce in druga verska znamenja so popljuvali in oskrunili.

Tako je bilo vso pot, dokler niso prišli v Šentvid. Tam so jih napol nage med zasramovanjem odvedli v veliko zasilno koncentracijsko taborišče.

Britanci so vozili tja nove tisoče nesrečnežev, dokler ni bilo vse natlačeno po poslopju in na prostem. Veliko večino teh so sestavljali

slovenski domobranci, ki so bili prisegli kralju Petru II., še vedno priznanemu zavezniku Britancev in šefu jugoslovanske vlade v tujini.

Jetniki so bili v tem taborišču štiri dni brez hrane in vode, zaničevani, ponižani in deležni vseh surovosti partizanov.

Bil je prizor, ko je sadistična partizanka Elka do nagega slekla in prebičala duhovnika, ki ga je zalotila pri skrivni maši v zapuščenem kotu zavoda. A vse to je bil le odsev tega, kar je tem ubogim jetnikom pripravila OZNA. Enote domobrancev so bile vsak dan številčnejše.

28. maja so jetnike odgnali do proge, kjer je vlak čakal za odvoz v razdejano Kočevje, kjer ni bilo videti žive duše. Fante je spreletela ledena groza, ko so na robu mesta zagledali na novo posekano gozdno jaso, okoli nje pa so stali oboroženi partizani. Nesrečnike so še zadnjič preiskali, jim s telefonsko žico zvezali roke na hrbtu ter po dva zvezali roke v zapestju in nad komolci.

Nagnetli so jih na tovarnjake ter jih v gozdu stresali iz njih kakor našagana drva. Opotekajoče in iščoče opore so jih partizani pognali na jaso.

Strojnice so odsekano zaregljale. Žrtve so se po dvojce skupaj premetavale o tleh in vpile: »Postreljajte nas! dokler niso vsi trpini obležali negibni na tleh.

Tovornjaki z novimi žrtvami so prihajali neprenehoma in jasa se je polnila, s stotinami in tisoči trupel. Pod kupi pomorjenih se nekatera telesa še ječala in se skušala dvigniti. Partizanski komisarji so se plazili čez gomile teles in s samokresi pomorili vse, ki so še kazali kakršnekoli znake življenja.

Po vsem groznem se da sklepati, da je bilo samo v Kočevju pomorjenih 7000 do 8000 ljudi, vključno z ženskami in otroci. Slovenija je postala klavnica.

Toda to še niso bili edini pomori tako ogromnega obsega, kajti več kot polovica vrnjenih je šla skozi Pliberk v Celje in nato v taborišče smrti v Teharje, kjer so žrtve prestajale grozote pekla.

Dekleta, v »večernih zasliševanjih«, izrabljana do onemoglosti, fante za noge obešeni na kavljih, kjer so jim partizanke vrezavale na čelo in lica zvezde, srp in kladivo, in otroci odtrgani materam, od dojenčkov do 16. leta, prepeljani k celjskem »Petričku«, (po komunistih ukradeno

Skupinska fotografija Gorenjskih domobrancev iz cerkljanske postojanke pri prihodu s terena - VRNJNI

posestvo), kjer jih je partizanka »Črna vdova«, zapirala v globoke silose, v sušilnico za meso s prižgano pečjo, brez hrane in vode, ob stalnem poniževanju in zmerjanju z »domobranskimi pankrti«, pretepanju in stradanju. Dojenčki in malčki niso preživeli »Petrička.«

Le neznatnemu številu nesrečnikov je na pol živim uspelo pobegniti z morišč. Iz njihovih pričevanj je mogoče to tragedijo podrobno prikazati.

Na to, kaj se bo zgodilo z vrnjenimi, je že 7. maja 1945 opozoril celo nemški vrhovni poveljnik Lohr v brzojavki zavezniškemu vrhovnemu poveljstvu v Italiji. V njej je napovedal, da je treba pričakovati strahotne pokole izročeni, ter da je to kruto divjaštvo treba preprečiti z vsemi moralnimi sredstvi. Brzojavko sta dobila v roke tudi ameriški general

Mark Clark in maršal Aleksander. Tudi večina britanskih častnikov je dobro vedela, kaj čaka vrnjene, a so, kakor je leta 1979 dejal Milovan Djilas, »rajši zatisnili oči«.

Vraščanje o britanski odgovornosti za te strahote o nas Slovencih, je načel anglikanski nadškof v Gibraltarju dr. Buzton. V pismu londonskemu dnevniku The Times objavljenemu 9. maja 1946, je navedel pričevanje svojega nečaka Francisa Scotta, ki je bil leto poprej oficir na Koroškem.

Navodila, ki so jih prejeli on in drugi oficirji, so zapovedovala, naj vse, ki prihajajo iz Jugoslavije čez avstrijsko mejo, razorožijo, a naj jim za nobeno ceno ne povedo, kam pojejo. Odvedejo naj jih v razne bližnje kraje in jih, neoborožene, izročijo jugoslovanskim komunistom. Nekaterim oficirjem se to ni zdelo prav, vendar so bili vojaki in so bili dolžni izpolnjevati zapovedi, za katere so jim trdili, da prihajajo iz londonskega vojnega ministrstva.

»Zavezniki« s prevaro

Škof je to Scottovo pričevanje spravil do Hectorja McNeila, ki je bil tedaj namestnik laburističnega zunanjega ministra Ernesta Bevina.

McNeil je naročil preiskavo, a se je brž znašel pred zidom prikrivanja, ki to zadevo obdaja še danes. Priznal je samo, da bi na Koroškem utegnili priti do kakih »spodrseljajev« pri izpolnjevanju navodil danih od zgoraj. John Colville, uradnik za jugoslovanske zadeve v zunanjem ministrstvu, je posebej poudaril, da so se o Scottovih obtožbah pozanimali pri zavezniškem poveljstvu za Avstrijo, a to je tajilo, da bi bil vrnjen kdor koli poleg pobeglih jetnikov in dezertarjev (?). Lahko, da so bila kaka posamezna vračanja, ki so jih poveljstvu prikrili, toda londonsko zunanje ministrstvo ni nikoli dalo nobene zapovedi, kakršno omenja Scottovo neodgovorno pismo.

McNeil je v odgovoru na škofovo sporočilo odločno odbil Scottove trditve. »Če se je kaj takega res zgodilo, potem so stvar tako uspešno prikrili, da ni niti beseda prišla do vojaških oblasti na Dunaju ali do zunanjega ministrstva«. Zatajitev resnice britanskim vojnim oblastem je prav tisto, kar se je dogajalo maja 1945 na Koroškem, pravi Tolstoj

in to dokazuje z naslednjim: Vdaja beguncev iz Jugoslavije Angležem in njihova poznejša prisilna izročitev je od začetka do konca popisana v vojnih dnevnikih britanskega V. korpusa 8. armade v zasedeni Avstriji. Njegov poveljnik je bil general poročnik Charles Keightley, s sedežem v Celovcu. Oklepna divizija korpusa pod generalom Murrayem je zasedla ozemlje vzdolž koroško – slovenske meje. Kakor poroča Murray sam, je že 3. maja 1945 sprejel vdajo 12000 beguncev, med katerimi je bilo znatno število žensk in otrok. Ko jim je omenil, da bi jih rad premestil kam dlje od jugoslovanske meje, so bili za to. Bali pa so se da bi jih britanska vojska izročila Titu, ker so vedeli, kaj jih v tem primeru čaka.

General je v stiku z njimi dobil vtis, da so pošteni in odkritosrčni. Bili so zelo zadovoljni, da so v angleških rokah, ker bodo deležni pravičnega ravnanja...

Murray je bil obveščen, da je Tito večkrat poslal Britancem zahteve, naj mu izroče njegove nasprotnike, a si ni mogel misliti, da bi londonska vlada v kaj takega privolila.

Angleška laž

Kako je bilo s privoljenjem, je še vedno skrivnost, a je do vračanja vseeno prišlo, ugotavlja Tolstoj. Potem pravi, da je navzočnost slovenske manjšine na Koroškem Tita vspodbujala k novim ozemeljskim zahtevam. Močne skupine njegovih tolp so se vtihotapile na Koroško in povzročale angleški vojski težave.

Koliko je bil ta problem povezan z nadaljno usodo beguncev?

17. maja je bila britanskim divizijskim poveljnikom izdana tajna zapoved V. korpusa, da morajo vse Jugoslovane, ki so sedaj na njegovem območju, čim prej izročiti Titovim partizanom. Odlok je podpisal Toby Low, brigadni general v Keightleyjevem štabu.

19. maja se je Low sešel s poveljnikom komunistične armade Ivanovičem. Dogovorila sta se, da se bodo partizani v prihodnjih dveh dneh umaknili južno od avstrijske meje in da bo V. korpus vrnil vse jugoslovanske državljane s svojega ozemlja, ki so se bojevali na strani

Slovensko domobranstvo - VRNJENI

Nemcev, ter njihove somišljenike v taborišču kakih 18.585 ljudi, od katerih so jih 3.010 že izročili v roke partizanski armadi.

Še isti dan je bilo partizanom v Podrožci izročenih več kot tisoč domobrancev in njihovih svojcev.

V angleškem celovškem dnevniku piše, da se je to početje nadaljevalo do konca maja. Iz tega izhaja, da je brigadir Low dejansko izvedel izročitev v dogovoru z generalom Keightleyjem, poveljnikom britanskih oboroženih sil na Koroškem. Keightley je to izdajo nameraval zaviti v skrivnost. Tajil je, da bi prišlo do kakega neprostoovoljnega, prisilnega vračanja, in trdil: »Veliko število jugoslovanskih razseljencev so vprašali, ali so pripravljeni vrniti se v Jugoslavijo, ti pa so sami bili zelo voljni to storiti. Pravzaprav so se sami prostovoljno proglasili za to in smo jih poslali tja z vlakom in tovornjaki. Ko so prišli čez mejo, jih je šest »pricaplalo nazaj in povedalo, da so po prehodu čez most vse vrnjene pokosili s strojnimi. Po prejemu tega obvestila ni prišlo več do izročanja Jugoslovancev.«

Razumljivo, da ni več prišlo do izročanja, potem, ko so že vse izročili! (I. K.)

KUPČIJA ZA KOROŠKO – partizansko-angleško dogovor

Kakor piše Milovan Djilas, so se tedaj jugoslovanski komunisti bali, da bodo Britanci te protikomunistične sile uporabili za prihodnje nastope proti komunističnim vladam, zlasti proti jugoslovanski. Potem pravi Djilas: »A na naše veliko presenečenje niso storili nič takega, vendar so jih nam dali v roke. Verjetno je, da so Angleži vrnili begunce prav v zameno za partizanski umik s spornega ozemlja na Koroškem.

Ameriški profesor Thomas Barker v svoji knjigi »The Slovene Minority in Carintia« razločno pravi: »Britanska izročitev beguncev v Jugoslavijo je bila cena za umik partizanov s Koroškega«.

* * *

Dokler bomo mi vztrajali...

Dne 22. 11. 1942 je Kardelj pisal Jaki Avšiču, namestniku komandanta partizanskega glavnega poveljstva: »Oblast OF že mora biti na večini slovenskega ozemlja realno dejstvo, ko se bo začel razpad fašističnih vojska. Njihov končni zlom nas mora že najti na oblasti«.

»Naša politika mora biti končno taka, da bo belogardistična – mi-hailovičevska zalega do kraja ostala zaveznik okupatorjev in ne bo zmogla nobenih manevrov«.

Dokler bomo mi vztrajali – in mi seveda moramo vztrajati – v najodločnejši vojni proti okupatorjem ter smo na tak način edina vojaška sila na slovenskih tleh, ki brani stvar Združenih svobodoljubnih narodov s SSSR, Anglijo in Ameriko na čelu – tako dolgo bo bela garda morala služiti okupatorjem.

Potem se ji bo pač zgodilo, da bo ob koncu uničena od tistih zaveznikov, ki si jih želi za jutri, t.j. od Angležev in Amerikancev«.

Zamujen manever

Naš upor proti zločinskemu komunizmu je bil upravičen in pravičen.

JVvD – Nacionalna ilegala se je zavezala preprečiti komunistični teror nad ljudstvom in ostati lojalna v boju proti okupatorjem.

Fantom Vaških straž, ki so zaradi partizanskih umorov, ugrabljanj, terorja in kraje izgubili vsako potrpljenje, v več kot letom dni čakanja, je bil poglavitni namen varovati vasi, družine in imetja pred nasilnimi partizani.

Tudi slovensko domobranstvo z generalom Rupnikom je bila edina rešitev v zmedu tistega časa.

Vaška straža, Begunje - VRNJENI

Pri večini narodov posebno šibkejših, v vojnem stanju ob vseh izgubah, človeških in materialnih, ko se zdi, da se že vse potaplja, skušajo njihovi, zavedni in preudarni voditelji, z manevriranjem rešili narodni interes.

Nazorni primer je Italija, začela je s Hitlerjem, končala z zavzezniki. Drugi primer: Rusi s Hitlerjem in proti njemu. Angleži z Mihailovičem, končali s Titom. Vsem je manever uspel.

Od tu naprej pa mislim, kot smo mislili, v tistem našem tesnem času - kdaj bo »ugoden« moment, da se obrnemo proti Nemcem? Ta »ugoden« moment, ki pa ne bi smel biti usoden, bi moral biti pred koncem vojne.

Tretji maj leta 1945 je bil kakor izbran datum velikega zgodovinskega dejanja. Narodnim sovražnikom naj bi pokazal, da hočemo živeti svobodni in suvereni, komunistom-partizanom pa, da nočemo biti sovjetska provinca!

Kakšne bi bile posledice tega odločnega dejanja?

Nemci bi seveda podivjali. Toda ta podivjanost bi trajala le nekaj dni, ker bi jim bila važnejša lastna skrb, kajti bili so v razsulu.

In ne pozabimo, da so bili tedaj v Sloveniji Vlasovci, Kozaki, Srbi in Četniki.

In če ta tretji maj ne bi bil primeren datum, je ostajala še zadnja priložnost v skrajni sili. Ko smo prišli do Drave, so Angleži zahtevali od nas da položimo orožje.

To bi se ne smelo zgoditi!

Zdržati bi bilo treba manj kot mesec dni in že bi Angleži imeli o nas drugo sliko.

S tem bi zmedli vodilne komuniste v njihovih načrtih. V Sloveniji bi ne bili partizani »edina vojaška sila proti okupatorju«

Manever bi se posrečil, gotovo z nekaterimi posledicami. Nekaj nas bi častno padlo na fronti, vendar eno je verjetno: brezna, jame, rudniški rovi z jaški ne bi bili napolnjeni z našimi fanti.

* * *

Ob rojstvu Odrešenika – deteta – Boga,

*Zveza društev protikomunističnih borcev
in Konzorcij glasila Tabor,
voščimo vsem članom, naročnikom in prijateljem
v sveti božični noči tisto doživetje,
ki je prevzelo navzoče pastirce in angelce
na betlehemske poljanah:*

**SLAVA BOGU NA VIŠAVAH
IN MIR LJUDEM NA ZEMLJI!**

* * *

DOMOBRANSKA PROSLAVA NA ORLOVEM VRHU (USA)

Bila je res nekaj veličastnega. V nedeljo 21. junija je Orlov vrh doživel izredno veliko število rojakov, kakor, da bi hoteli povedati svojim bratom - žrtvam, odkritim po vsej slovenski zemlji, najbolj pa še v globokih jaških, rova Sv. Barbare, kamor so bili pahnjeni živi in ranjeni:

DRAGI JUNAKI NAŠI, MI VAS NE POZABIMO NIKDAR!

Ob slovesni službi božji, ki jo je daroval naš prijatelj, je bilo razdeljeno čez tristo Sv. obhajil.

Po položitvi venca v spomin junakom, je navzočim spregovoril
Predsednik društva Cleveland, prijatelj Filip Oreh.

Ob spominu na naše fante je bil do solz ganjen, kajti vedno bolj
so spomini živi nečloveškega trpljenja, ponižanja, udarcev in groze
sadizma, obsedenih krvolokov, ki so se naslajali ob žrtvah, ki niso
mogle umreti.

Navzoči rojaki so doživljali strahote v živo!

Orlov vrh (USA)

**Domobranska pesem jim je utrdila ponos, da so bratje pomorjenih.
Midland - Kanada**

Dr. Peter Urbanc

OB KOMEMORACIJI ZA ŽRTVE KOMUNIZMA V MIDLANDU

Celotni govor dr. Petra Urbanca nam je bilo nemogoče objaviti, ker je bila vsebina Tabora že skoraj dotiskana. Se opravičujemo. Govor objavljamo v skrajšani obliki.

Prisrčna hvala za udeležbo, za zvestobo spominu našim pokojnim bratom – mučencem!

V najtežjem času slovenske zgodovine, v nujni samoobrambi pred rdečim terorjem so žrtvovali svoja mlada življenja.

Cela Slovenija je grobišče. Njih število gre v 600 prikritih jam, grap brezenj, rudniških rogov in jaškov.

Pred meseci so odkrili pri Laškem v rudniku Svete Barbare jaške, globoke do 60, kamor so metali mučena, zvezana telesa še živa. Ob njih so našli nože, kole in železne palice.

Ker pa je bilo morilcev strah, še mrtvih žrtev, zato so nanje nasuli apna, zemlje in pregradili rove z cementnim zidom, da bi bili za večno pokopani.

Ves ta satanski zločin so izvrševali partizanski kriminalci – Kneževci, katere so po opravljenem »delu« gostili na Bledu z celonočnimi orgijami.

Nečloveško mučenje je bilo podobno v Teharju. Če samo pomislimo na podčastnike, častnike in vojakov, ki so jih odvedli v »bunker« in nataknili obešene za noge. Na lica in čelo so ji vrezavali zvezde, srpe in kladiva.

Ali grozen zločin, ko so materam trgali otroke katere so odvedli v celjsko prevzgojevališče k Petričku, dojenčke pa so zmetali na voz diro, da jim je močno junijsko sonce izpilo življenje. V Kanadi je živel domobranec, ki mi je pod prisego pričal o teh dojenčkih, ki jih je moral nabirati po travi in odlagati v strelni jarek.

Nekaj tako primitivnega, barbarskega, Evropa 20 stoletja ni videla.

Ali je sprava potrebna? Potrebna da, kajti narod ne more biti razdeljen v nedogled, vprašanje pa je, ali je možna z ljudmi, ki častijo zločin?

SPOMINSKI DAN V MILWAUKEE-ju (USA)

Bil je lep sončen dan. Triglav je bil lepo počiščen po dolgi, hudi zimi.

Bil je ves v cvetju in zelenju, tudi zato je privabil lepo število prijateljev.

Ko se je začela sveta maša, ob 11. uri dopoldne, je bila dvorana, katero krasita sliki škofa Gregorija Rožmana in generala Leona Rupnika, polno zasedena.

Fantje od Triglava (USA)

Sveto mašo je daroval g. župnik Gregor Goršič, sin domobranca Jožeta Goršiča.

Predsednik našega društva Triglav Jože Kunovar, je izrekel pozdrav vsem številnim navzočim, nakar so pevci zapeli vstopno mašno pesem.

Toliko je bilo tihih prošenj med sveto daritvijo: za vaške stražarje, četnike, domobrance, za škofa Rožmana, generala Rupnika, za vse umrle članice in člane našega društva Triglav.

Nismo zanje prosili, te naše mučence, ki že uživajo Boga smo prosili, da bi bili tudi mi do konca zvesti Bogu in domovini.

Sledil je kulturni program, ki ga je vodil Frank Mejač. V uvodu je omenil morije vseh žrtev po končani svetovni vojni.

Sedaj je odkrito že 600 grobišč, ki jih je hotela skriti OZNA z VO-Som,

KNOJem. Vsa Slovenija je prepojena z nedolžno krvjo, vsa Slovenija je eno samo grobišče satanovih pomočnikov.

Poleg brezen, fojb in grap, so jih zmetali žive v rudniške jaške, potresli z apnom, zasuli z zemljo in zazidali rove z cementom, z šestimi pregradami, da bi nihče nikoli ne odkoval »nevarne jedrske odpadke.«

Tudi te rudniške jaške smo našli, tudi vas naši mučenci smo našli, da bo svet spoznal lažno, satansko zlobo boljševikov in odločno obsodil zločinski komunizem.

Za našo tretjo generacijo, ki ne zna več slovenskega jezika je govoril v angleškem jeziku Peter Mejač ter v kratkem opisal glavne dogodke komunistične revolucije in odpora njej.

V spomin domobranskim junakom je podala recitacijo Ana Segadin, za njo pa je članica Triglava 97-letna Dori Strmšek doživeto spregovorila žrtvam Kočevskega Roga.

Zadnjo točko kulturnega programa je dokazilno pripravil naš vsakoletni gost domobranec ing. Jože Rus. Pri branju sta sodelovala tudi župnik Gregor Goršič in stane Kastelic iz Chikaga.

Proslavo smo zaključili pri simboličnem grobu s domobransko himno ter prižgali svečke in zmolili Oče naš. Gospod daj jim večni mir in pokoj!

Sledilo je že tradicionalno bogato kosilo ob prijetnem kramljanju. Kar prehitro je prišel čas zadovoljnega slovesa.

POZABLEJN SPOMIN

Dr. Stanko Kociper v svoji knjigi »Kar sem živel« v naslovu: Dva bregova na strani 45 pravi:

Slovenski fant se komunističnemu nasilju ni uprl samo zaradi

tega, ker so mu komunisti odgnali kravo iz hleva ali zažgali kozolec, ampak je prijel za puško, ker so mu komunisti zverinsko umorili očeta, mater, sestro, brata, dojenčka in se je vprašal: Zakaj?

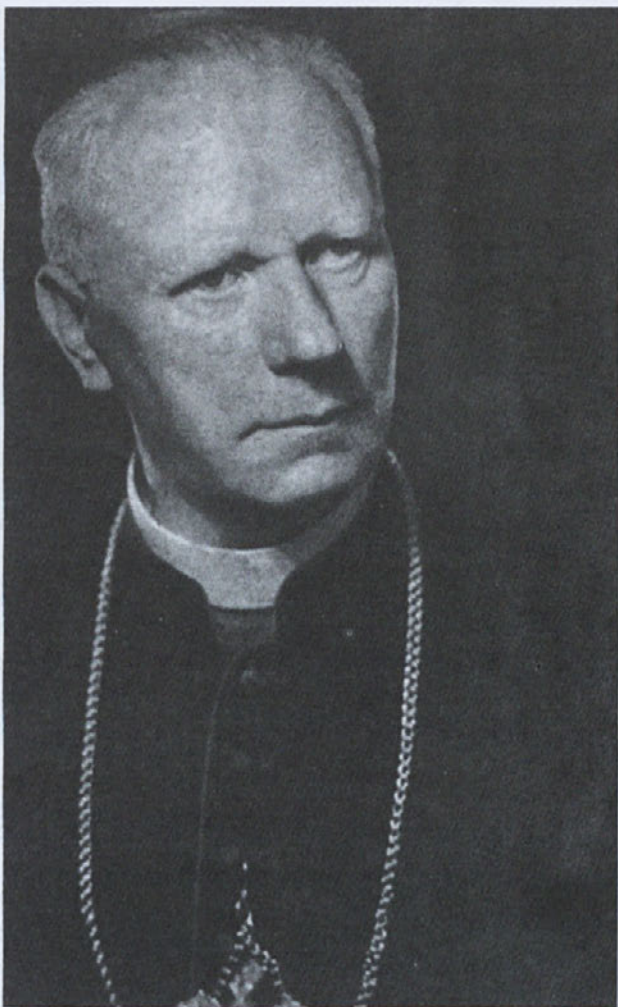
In to vprašanje preprostega slovenskega moža, ki si mogoče nanj ni znal odgovoriti, je vsebovalo odgovor.

Šlo je za boj ideologij!

Ideologija svetovnega nasilja se je dvignila, da z zločini zatre obstoječi gospodarski in kulturni red!

Da, že slovenski mož, ki filozofske teorije komunizma sploh ni poznal, je že v vprašanju, zakaj je bila krvavo iztrebljena ta ali ona družina, podzavestno slutil odgovor.

Okupacija tuje vojske ni spremenila prav ničesar glede ideološke fronte v naši notranjosti. Je pa to močan tehten dokaz izdajstva komunistične Osvobodilne fronte, ki je prav ta čas izkoristila za revolucijo in s tem sama določila obliko in način odpora protikomunistov.

Škof dr. Gregorij Rožman

Že 23. septembra 1944 sta se pri Rupniku oglasila Mihailovičeva častnika: kapetan Fotić (brat srbskega politika v emigraciji) in kapetan Gavrilović (adjutant poveljnika hrvaške armade jugoslovanske vojske v domovini, generala Matije Parca).

Pri sprejemu je bil navzoč dr. Kociper.

General Rupnik ju je sprejel tako prisrčno, da je dr. Kocipru pri slovesu Gavrilović dejal:

»Toliko se radujem, da se o Rupniku nismo varali... Dobar je stari«!

Prosila sta za pomoč, ki sta je bila deležna ves čas bivanja v Ljubljani.

Iz pogovora je zanimivo spomniti na naslednje: Poročala sta, da so zadnji poldrugi mesec pred padcem Beograda v sovjetske roke Nemci odkrito sodelovali z Mihailovićem in da je prav tako zadnji pol drugi mesec Mihajlović odkrito sodeloval s predsednikom srbske vlade Milanom Nedićem.

Izjavljala sta, da so jih zaradi izdajstva zahodnih zaveznikov na račun komunizma dogodki prisilili k skupnemu nastopu vseh treh. Izrazila sta obžalovanje, da se je po tolikih, povsem nekoristno zapravljenih žrtvah in silah to zgodilo mnogo prepozno!

Po tem prvem uradnem obisku četnikov je general Rupnik ostal s četniki v zvezi do konca.

Dne 3. maja 1945 ob desetih dopoldne je Rupnika obiskal Ljubljanski vladika, škof dr. Gregorij Rožman.

Nagovarjal ga je, naj prepusti vse Narodnemu odboru in se umakne. Vsebino škofovega obiska je mogoče zajeti v stavke:

»Ekselencja! – naša zgodovina bo zapisala, da ste svoje delo z nadčloveškimi močmi častno opravili. Pustite, da sedaj drugi vzamejo odgovornost v svoje roke«!

Škof je govoril iskreno!

Brez dvoma se je prezident ob škofovem obisku moral spomniti njegovega velikonočnega voščila. Tiho je poslušal škofa. Potem pa je natančno opisal dogodke in sklenil:

Nad Milstadamom - Avstrija. General Leon Rupnik, njegova žena, hčerka Ksenija in mož S. Kociper Jeločnik, Škoberne in mali Niko (sin Ksenije).

»Prevzvišeni! - Lahko mi bodo očitali, da nisem bil dovolj spreten politik. Saj nisem bil nikdar politik in sem po sili razmer padel v tole zmešnjavo.

Vi, Prevzvišeni, to dobro veste... Toda nihče mi nikdar ne bo mogel očitati, da sem kaj storil zavljo sebe! Zato sem takoj pozdravil prvo vest, ko so mi povedali, da hočejo tudi politiki končno vendarle prevzeti nekaj odgovornosti..., toda vse kar se je zgodilo in storilo zadnje dni, dokazuje, da se prave odgovornosti nihče ne zaveda.

Vi pa vesta, da sem jaz večkrat svojim fantom – domobrancem –

obljubil, da bom ostal z njimi do konca, pa naj se zgodi kar hoče. Te obljube se z vso odgovornostjo zavedam.

Kaj si bodo fantje, ki po večini ne vedo kaj se dogaja v Ljubljani, o meni mislili, če sedaj enostavno puško vržem proč... če se kaj pripeti?

Zakaj je potreben moj odstop, ki na stvari nič ne spremeni, mene pa samo pred vsemi fanti – domobranci postavi na laž, ker sem jim obljubil, da ostanem z njimi...«

Sivolasi poštenjak se je zares zavedal svoje odgovornosti. Zato je predlagal škofu, da je pripravljen odstopiti, toda Narodni odbor pa naj bi mu pustil poveljstvo nad domobranstvom, *vsaj dokler ne pridejo skupaj z Angleži*«, je dejal general, *potem se bo pa že videlo, kaj bo najbolj prav.*

Ali pa naj Narodni odbor pred mojimi fanti prevzame odgovornost za moj odstop in naj jim jasno pove, da sem odstopil na njihovo zahtevo - in ne po svoji lastni volji – je končal general v presledku.

Škof Rožman je Rupnikov položaj razumel in rekel, da bo politikom to povedal.

Prezident pa je s svoje strani obljubil, da bo svojo obljubo dosledno izpolnil.

Tako sta se razšla.

Rupnik je takrat že vedel, da je kocka padla!

Svetujem gospodom, naj mi ne izpodbijajo poveljstva nad vojsko, ko bom odložil vse funkcije, ki sem jih v usodnih letih prevzel za narod, tedaj, ko se ni javil nihče sposobnejši, da bi narodu pomagal iz stiske.

Ker pa v nujnem danem momentu ni bilo jasne presoje položaja in sloge vseh razpoložljivih sil, ki bi se podredile skupnemu poveljstvu, za končni odločni udar boljševikom, temveč je vsaka po svoji uvidevnosti reševala problem »preživetjad, je sledila katastrofa katere ni nihče predvideval.

Ko sem dal šoferju znak za odhod, se je general še enkrat ozrl na zgradbo, kjer je tolikokrat zastavil vse svoje napore in celo svojo čast, ki svoje nesreče ni bil sam kriv in ki je – pred Bogom – tudi zaslužil ni.

Potlej je zaprl oči in rekel:

»Dopolnjeno je«!

V tej zgodovinski domobranski tragediji so Rupnikove besede našle svojo vsebino.

Tik pred njegovo izročitvijo komunistom, na sveti večer leta 1945, je zapisal v svojem zadnjem pismu svoji ženi, ki je tudi Rupnikova oporoka slovenskemu narodu

»Slovenski narod naj mi odpusti da sem se pustil zaradi politične prevare lahkoverno odvrniti od sklepa voditi poveljstvo hrabrih domobrancev...«

Osebe in dogodki so vredne spomina.

Komandant Stane

Ko se je pridružil partizanom, ga je komunistično vodstvo takoj vpreglo v svojo revolucijo. Oktobra je na Štajerskem postal komandant Štajerskega bataljona. Ta je med drugim napadel Šoštanj, kar so potem slavili kot »osvoboditev Šoštanja«. V resnici pa je šlo za navaden roparski pohod. Take akcije so se potem vrstile, Nemci pa so se znašali nad nedolžnimi ljudmi in množično streljali talce.

Rozmana in Dušana Kvedra, ki je bil Rozmanov tesni sodelavec med kasnejšo revolucijo v Sloveniji, je partija poslalo na Dolenjsko. Z enoto sta taborila na Pugledu in ga imenovala »osvobojeno ozemlje.«

Kardelj piše, da so Rozmanovi partizani mesečno ubili do 60 ljudi.

Poleti je Rozman vodil drugo grupo Gorenjske, vendar je na Štajersko prišlo le 130 borcev od 541-tih, pa še ti so bili nesposobni za nadaljevanje partizanstva. Padlo jih je na desetine. Poleg tega pa so na svoji poti ubili številne civiliste, ki si jih srečali in v bojazni, da jih javijo.

Sledila je tragedija za tragedijo, na koncu pa se je Rozman »proslavil« s popolnim pokolom Pohorskega bataljona.

8. januarja 1943 so ga Italijani poslali v kaznilnico v Parmi. Nemci

Rozman, kapetan španske revolucije

pa so konec leta 1943 sodbo razveljavili in Rozman se je vrnil v Ljubljano.

Pozneje se je vrnil na Štajersko. Rozmanovo pustošenje na Štajerskem pretrgali streli. Bil je hudo ranjen in partija ga je potegnila na Dolenjsko. Tam so ga nagradili s funkcijo vodje glavnega partizanskega poveljstva, dokler ga ni 7. novembra 1944 raznesla angleška mina.

Že več kot 60 let slavijo Rozmanov mit, ki je izrazito zlagan. S tem poveljujejo zločin, saj se za tem mitom skriva zločinska pojava.

Najbolj bode v oči, da se vodstvo slovenske vojske spušča v takšne sporne ocene. Resnica o partizanstvu in o Rozmanu je danes več kot znana. Ta je seveda lahko za marsikoga boleča, a s tem se moramo sprijazniti, ne pa se delati kot da nič ne poznamo.

Skrajni čas je, da bi slovenska vojska skrbela bolj za svojo usposobljenost in svojo podobo

kot pa za sporno in zločinsko preteklost. Pajdašenje s partizanstvom je izrazito politično- ideološki projekt. Čas je že, da se ta vojska depolitizira in se otrese sedanje tesne navezave na mit o junaštvu partizanske organizacije.

UMOR BANA NATLAČENA

13. oktobra 1942 je komunistična VOS ustrelila takratnega najvidnejšega slovenskega politika, bana dr. Marka Natlačena. Italijani so naslednji dan pred Natlačenovo hišo ustrelili 24 talcev. Vosovski umor bana je bil vrhunec komunistične morije.

20. februarja 1942 so partizani ustrelili Avgusta Praprotnika, predsednika zveze industrialcev in enega vodilnih slovenskih liberalcev.

16. marca so ubili univerzitetnega študenta Franca Župca, člana Straže v viharju in predsednika študentske organizacije.

18. marca so partizani umorili Jaroslava Kiklja, predsednika študentske Katoliške akcije

26. maja je partizanski vosovec ustrelil profesorja Lamberta Ehrlicha, eno najvidnejših osebnosti takratne Ljubljane.

26. maja so partizani ubili Iva Peršuha, visokega uradnika Vzajemne zavarovalnice in poveljnika Slovenske legije za Ljubljano.

25. avgusta je partizanska Vos ustrelila Fortunata Majdiča, upravitelja

Rokodelskega doma in Peršuhovega vojaškega naslednika.

Tako so partizani v nekaj mesecih umorili tri voditelje organizacije, ki se je pripravljala za odpor proti okupatorju - Emmerja, Peršuha in Majdiča.

8. oktobra so težko ranili Kazimirja Kukoviča, uradnika ljubljanske policije, ki je čez tri dni umrl.

V letu 1942 so partizani ubili več sto Slovencev med njimi mnogo staršev in 16 duhovnikov.

Že proti koncu leta 1941 pa so začeli ropati po hišah in požigati posebno gradove. Požgali so jih 71.

Čez vse pa je bila pogrnjena njihova groba, umazana, lažniva propaganda.

Natlačenov umor

Dr. Natlačen je bil rojen leta 1886 v Mančah. Pravo je študiral na Dunaju, kjer je promoviral leta 1912. Od leta 1919 je kot odvetnik delal v Ljubljani. Bil je predsednik Orla in podpredsednik SLS.

Leta 1933 je bil konfiniran. Od septembra leta 1935 do aprila leta 1941 je bil ban Dravske banovine.

Sodeloval je pri izdelavi slovenskega narodnega programa, imel pa je tudi pomembno vlogo pri ustanovitvi Slovenske zaveze.

Ko so se pred okupacijo najvišji predstavniki oblasti umaknili iz Slovenije, je med politiki doma Natlačen zasedal najvišje mesto.

Čeprav je bil Natlačen že eno leto izločen iz javnega življenja, je bilo za komuniste pomembno že to, da je sploh obstajal. Ker je bil cilj revolucije priti na oblast, so komunisti fizično odstranili vsakršno konkurenco.

Bana so nameravali umoriti že prej. Josip Vidmar je o tem leta 1988 zapisal: »Živo pa se spominjam zadnje seje izvršnega odbora komunistov v prvih dneh maja 1942, na kateri smo med drugim razpravljali tudi o usmrnitvi Marka Natlačena. Ta primer bivšega bana je bil edini v celi vrsti likvidacij narodnih izdajalcev, ki je bil nemara zaradi Natlačenove politične važnosti predložen izvršnemu odboru v razsodbo.

Obtožno gradivo pa se mi ni zdelo dovolj tehtno, zato sem obsodbo odklonil. Kardelj, ki je bil navzoč, je po krajšem razgovoru predlog umaknil.«

Sinovo pričevanje

Starejši sin Marko Natlačen je umor svojega očeta opisal z naslednjimi besedami: »Ta dan se je začel kot mnogi drugi Sedel sem pri kuhinjski mizi, zajtrkoval in bral časopis. Okrog devete ure je pozvonilo pri vhodnih vratih. Katika je šla pogledat, kdo je prišel. Pred njo je stal duhovnik. Ker ga ni poznala, kot sem izvedel kasneje, je poklicala mamo, ki je pospravljala v zgornjem nadstropju.

Mami je duhovnik povedal, da je kaplan dekana Tomažiča iz Trebnjega in da prinaša njegovo pismo. Mama je pritisnila električni gumb in mu odprla vrata potem pa ga peljala skozi hišna vrata v jedilnico, kjer

je bil očka. Nenadoma sem zaslišal dva udarca, kot če bi metla padla na tlak v veži, trenutek pozneje pa mamino kričanje. Ko sem odprl vrata kuhinje, sem na drugem koncu zagledal mamo s hrbtom obrnjeno proti hišnim vratom, z vzdignjenima rokama, kot bi hotela preprečiti izhod neznanemu duhovniku, ki je stal pred njo z naperjeno pištolo. Obrnil se je in tekel proti kuhinji, kjer sva se spoprijela. S cevjo pištole me je udaril po glavi in kri mi je zalepila oko. Kljub temu mi je uspelo, da sem mu revolver izbil iz roke. Potisnil sem ga v Katino sobo, od koder je skočil skozi odprto okno. Videl sem ga bežati po vrtu in skočiti čez zid med našim in Bezenškovi vrtom.

Na tleh v kuhinji je bil revolver bereta 7,5 mm. Pravi čudež je bil da se je po dveh strelah v jedilnici tretji naboj zataknil. V duhovnika preoblečen morilec bi bil streljal tudi v mamo in vame!

Popoldne smo odšli

**Franc Stadler-Pepe, morilec Ehrlicha
in Natlačena**

na Žale, kjer je ubiti očka počival v eni izmed kapelic. Vrnili smo se s tramvajem in izstopili pri Rdeči hiši na Poljanski cesti.

Takoj na začetku Strossmayerjeve ulice, že pol v temi so nas ustavili italijanski vojaki. Častniku sem razložil kdo smo in zahteval, da nas pustijo domov. Zavrnil nas je, da ni mogoče, kjer bodo streljali talce.

Z mamó sva protestirala, češ da je bilo ta dan prelite dovolj krvi in sva zahtevala, da naklep opustijo. zaman! Z mamó sva tedaj odšla v bližnjo Jožefinsko kapelico. Sredi molitve za očka pa je pretresel grozovit rafal vsa okna. Sledil je smrtni molk. Italijani so oskrunili ime zavednega narodnjaka s pobojem talcev. Padel je zato, ker je želel, da bi Slovenci živeli v svobodi in ne v človeka nevredni tiraniji, pa naj se ta imenuje fašizem ali komunizem.

Takrat so bili taki časi – do neke mere so še danes – da je bil vsak, ki je verjel v ista načela kot moj očka označen za »sovražnika naroda«!

Le kdaj bo zmagala resnica«?

Okupator, komunisti, talci

Italijani in Nemci so tako streljali talce iz dveh namenov: Prvi je bil, da bi upostavili red in zastrašili zločince, drugi pa da so s streljanjem talcev netili spor med Slovenci, saj so ene postavljali na eno stran, takoda bi druga lahko kazala, kako so povezani z okupatorjem. Od vsega pa so imeli korist tako komunisti kot okupator.

Morilec bana dr. Marka Natlačena je bil

Franc Stadler – Pepe

Kidrič in Leskošek sta 5. 10 pisala Marjeti (Zdenki Kidrič)

Čestitam celotnemu VOSU! Tistim, ki imajo pri tem neposredne zasluge, pa najbolj! Krasno! Prav lep pozdrav.

Še mrtvi so jim v napotje.

Leta 1990 je bilo objavljeno pismo škofa Stanislava Leniča. V njem je zapisal:

»V začetku leta 1946 so neko noč prišli na pokopališče na Žalah v spremstvu oblastnikov nemški ujetniki s tovornjaki. Najprej so jim dali

piti žganja, kolikor so hoteli, potem so jim ukazali izkopati posmrtno ostanke dr. Ehrlicha, bana Natlačena, študenta Župca in mislim, da tudi Jaroslava Kiklja. Vem, da so izkopali še več drugih grobov vseh tistih, ki jih je OF po Ljubljani umorila v letu 1942.

Ko so trupla naložili na kamione, so jih pod vodstvom rdečih oblastnikov, odpeljali nekam proti Postojni in vrgli v neznano brezno. »

Pozneje je Natlačenov sin poslal pismo takratnemu predsedniku Milanu Kučanu, v katerem ga je med drugim vprašal: »Kaj boste konkretnega ukrenili, da se čim prej ugotovi, kam so tedanji oblastniki vrgli zemeljske ostanke mojega očeta, njegove prve žene in mojih dveh bratov?«

Milan Kučan pa je molčal in ni odgovoril na to vprašanje.

Samo mignil naj bi s prstom proti svojemu svetovalcu Roterju ali Mitji Ribičiču in bi dobil odgovor.

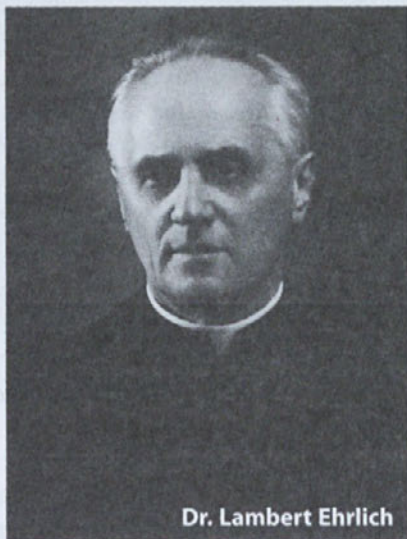
V nekdanji Natlačenov grob, ki so ga komunisti po vojni izpraznili, so pokopali partizanko Slavko Pintar, ki je padla 29. 9. leta 1943.

Intervju Demokracije

UMORJEN KOT »IZDAJALEC«...

...in škodljivec slovenskega naroda«. S to podlo lažjo (Slovenski poročevalec, 2. 8. 1942) je komunistična VOS (Varnostna služba) sporočila javnosti, da je likvidirala univerzitetnega profesorja dr. Lamberta Ehrlicha, velikega katoliškega narodnjaka.

Del njegovega neumornega prizadevanja za blagor slovenskega

Dr. Lambert Ehrlich

Justificiran kot »izdajalec in škodljivec slovenskega naroda«. S to podlo lažjo (Slovenski poročevalec, 2. 6. 1942) je komunistična Varnostnoobveščevalna služba - zloglasna VOS - sporočila javnosti, da je likvidirala univ. prof. dr. Lamberta Ehrliche, velikega katoliškega narodnjaka.

naroda pomeni tudi znamenita razprava o slovenskem narodnostnem vprašanju na mirovni konferenci v Parizu leta 1919/20. Žal je tipkopis zaradi preobilnih obveznostih avtorja in z ozirom na še žive osebe ostal v predalu. Sedaj, šele z sedemdesetletno zamudo, ga je končno uspelo objaviti. Ob tej priložnosti smo se pogovarjali z gospo Marijo Vrečar, zgodovinarico in teologinjo.

»Kot vemo je bil Ehrlich v jugoslovanski mirovni delegaciji kot izvedenec za severno mejo. Po vrnitvi v domovino so mu zaupali na-

logo, da v obliki znanstvene študije prikaže diplomatski boj za rešitev slovenskega etničnega prostora pod eno streho.

Po daljšem uvodu o razpadu monarhije in nastanku prve Jugoslavije je avtor povzel dejavnike, ki so otežili boj jugoslovanskih delegatov za pravične narodnostne meje.

Pri opisu pogajanj je avtor sledil posameznim mejnim odsekom – na Koroškem, Štajerskem, v Primorju in Pomurju. Priložil je 139 prilog – osnutkov ali prepise izvirnih dokumentov, na katere se sklicuje v svoji razpravi. In prav te priloge, pisane v slovenščini, angleščini, francoščini, italijanščini, srbohrvaščini in nemščini zavzemajo večji del knjige. Gre za pomembne spomenice in pogodbe ter korespondenco med jugoslovansko delegacijo in ključnimi osebnostmi.

V knjigi najdemo še zadnjo Ehrlichovo spomenico, do sedaj strokovni javnosti neznano, ki jo je po naročilu škofa Gregorija Rožmana leta 1942 sestavil za Vatikan. V njej je ostro kritiziral italijansko zasedbeno politiko in nasilnost partizanov.

»Izdajalec interesov...«

Osvobodila fronta je v Poročevalcu junija 1942 objavila poziv izvršnega odbora OF z dne 27.

maja 1942 slovenskemu narodu ob justifikaciji dr. Lamberta Ehrlicha. V njem je zapisala, da je bil Ehrlich » izdajalec interesov slovenskega naroda... škodljivec... odkriti iniciator političnega in policijskega sodelovanja peščice reakcionarnih izdajalcev z okupatorji ter organizator denuncijanskih ter terorističnih tolp v službi okupatorjev – izšel je iz vrst najreakcionarnejše klike v slovenskem narodu... ki je v ljudskih množicah gledala svojega glavnega sovražnika... in do kraja pogazila vse interese in svetinje slovenskega naroda – spremenila se je v tolpo kriminalnih zločincev, tako, da je ta tolpa pljunila na svojo nacionalno pripadnost.«

V nadaljevanju je bilo objavljenih več zločinov, ki naj bi jih bil storil Ehrlich.

»Ehrlich in Peršuh sta samo opozorilo vsem, ki mislijo, da je v teh časih – kakor v 23. letih obstoja Jugoslavije – mogoče nekaznovano izdajati svoj narod«.

»Komunisti! Še odločneje v boj proti požigalcem državljske vojne!«

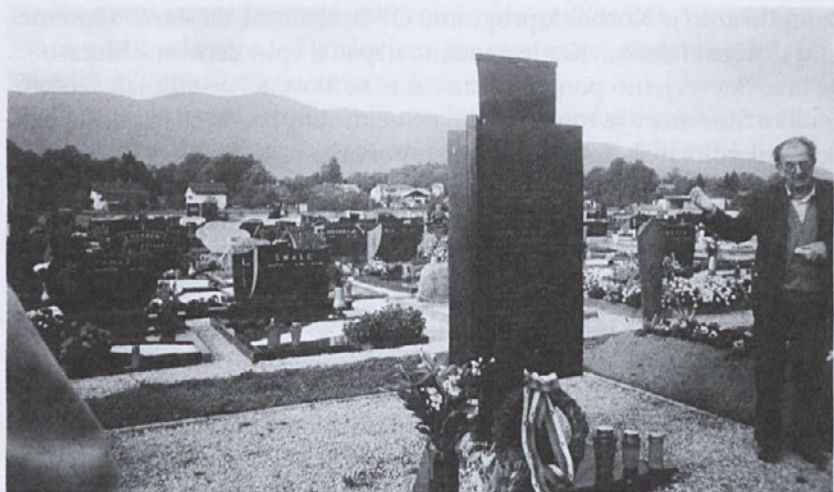
Če bi komunisti hoteli to povelje upoštevati dosledno, bi se morali bojevati sami proti sebi.

Dr. Ljubo Sirc

POEZIJA IN DEJANJE

Edvarda Kocbeka sem osebno srečal v Munchnu pri založniku Trofeniku ob koncu sedemdesetih let prejšnjega stoletja. Zdel se mi je nekako zbezan, vse prej kot človek dejanja. Pisal je sicer lepo, delal pa mračno. Seveda sem nanj kot na komunista naletel že mnogo prej.

Ko smo študentje iskali zveze za odpor proti okupatorju, smo slišali, da so komunisti, Kocbekovci in levi Sokoli v senci dogovora med Stalinom in Hitlerjem ustanovili protiimperialistično fronto, ki je obsojala Francoze in Angleže kot kršitelji miru, dasi smo imeli naciste in fašiste

Hrovača - Ing. Davorin Žitnik govori v spomin

na glavi doma. Kocbek je te omlednosti medlo požiral, medtem tem ko se je stara komunistka Angela Vode takim fintam uprla, zato je bila izključena iz partije in bila posledično na Nagodetovem procesu obsojena na 20 let zapore kazni.

Šele napad Hitlerja na Stalina je protiimperializem obrnil v antifašzem in odpor proti Nemcem z geslom: »Žrtve morajo biti!«

Žrtve so res bile, toda tudi žrtve so smele biti samo pod komunistično hegemonijo.

Osvobodilna fronta, kakor so tedaj preimenovali protiimperialistično Fronto, je strogo prepovedala, da bi se kdorkoli bojeval proti okupatorju zunaj te fronte. Takim je grozila s smrtjo.

Kocbek se je s tem strinjal, čeprav krščanska morala nikakor ne dovoljuje ubijanja. Kot krščanskega socialista pa to ni motilo, motilo pa je Črtomirja Nagodeta, ki je bil prav tako kot Kocbek iracionalno zagledan v stalinistično planiranje, vendar je ohranil moralno zavest.

Končni rezultat: Nagodetova obsodba na smrt, usmrnitev in grob neznano kje.

Ob privolitvi v ubijanje borcev proti fašizmu, ki se niso podredili

komunistom je Kocbek k programu OF še zahteval, da je treba spremeniti slovenski značaj. Ker je nenehno napadal vpliv cerkvene hierarhije, je ta točka verjetno pomenila, da naj bi se Slovenci ne vdinjali škofom. Koliko Slovencev je to prizadelo, ne vem, vem pa, da se je bil Kocbek, ki se ni vdinjal škofom, pripravljen pokoriti se Kidriču.

Ali naj bi se slovenski značaj spremenil v to smer? Očitno, saj se je Kocbek takoj vdal komunistični zahtevi, da smejo voditi partijo le komunisti, drugi naj pa vstopijo v OF – pod komunističnim vodstvom.

Hvala lepa za tako spremembo narodnega značaja, še posebej, ker je Kidrič hkrati grozil z nasiljem, če se krščanski socialisti ne vdajo.

Če ne prej, bi Kocbeku moralo postati jasno tedaj, da komunisti niso socialni reformatorji, ampak oblasti željni morilci!

Sicer pa je Kocbek moral vedeti, da komunist ubijajo vsevprek, ne samo ljudi, ki jih razglasijo za kolaboracioniste, temveč celo partizanske prostovoljce, ki jim niso všeč. Vedeti je moral tudi za množične poboje po vojni za katere smo vedeli smo vsi, saj je vsakdo imel med pomorjenimi sorodnike, prijatelje ali znance. Nismo pa se zavedali, da je grozota tako obširna. Vedeli smo tudi, da ubijajo partizane, ki so prišli z Angleži. Tako je izginil Lenščak, ki je prišel v Slovenijo z britansko misijo, prestopil je k partizanom in – izginil.

Nekateri ugovarjajo, ker komunisti proslavljajo Kocbeka, saj so na koncu tudi njega preganjali. Seveda so ga, saj za komuniste to ni ovira. Po Leninovem nauku smeš vzeti za zaveznika vsakogar, ki ti koristi, ko ti pa ne koristi več, se ga znebiš, dovoljeno ga je ubiti.

Ne mislite, da so komunisti sprejeli, da je zanje vsega konec. Celotna naivneži na Zahodu se počasi zbuja.

Časopis Times 16. oktobra prinaša članek prof. Skidelskega pod naslovom »Nov sistem leze izpod sovjetskih ruševin.«

Gre za Belorusijo, kjer Lukašenko uvaja nov sistem, v katerem o tranziciji ni sledu. To naj bi bila diktadura z demokratičnimi elementi, uravnana ekonomija s tržnimi elementi. Financira jo Putin z naftnimi dobički. Lukašenku se ni zdelo vredno niti spremeniti imena KGB. In Lukašenko je bil nedavno gost Milana Kučana v Sloveniji!

Po drugi strani je madžarski ministrski predsednik Ferenc Gyurcsani gostil udeležence »srečanja o progresivnem vladanju«, ki so se ga udeležili predstavniki zmerne leve.

Ferenc Gyurcsani je multimilijonar, ki na Mažarskem privatizira s tako hito, da zmerna opozicija zahteva referendum ki naj bi razdeljevanje kapitala (v roke komunistom) ustavil.

Upanja, da bo Lukašenko novi sistem prinesel blaginjo, seveda ni.

Sedaj je samo treba, da se najde kar največ naivnežev tipa Kocbek, ki bodo podprli komuniste pri njihovem novem zaletu, da ohranijo oblast in onemogočijo blaginjo.

Govorili bodo, da hočejo obvarovati svet pred kapitalistično nevarnostjo. Koristne budale!

MUČILNICA NA GOLEM OTOKU

Dva otoka pod Velebitom med otokoma Krkom in Rabom, Goli otok in sveti Grgur so komunisti določili za »prevzgojo« komunistov. Danes sta oba otoka zapuščena, en sam molk o trpljenju. O strahotah na Golem otoku se je lahko v času komunizma samo šušljalo. Šele pozneje, leta 1984 ko so začele izhajati knjige o teh groznih skrivnostih, je prišlo na dan mučenje tamkajšnjih zapornikov.

Imel sem priložnost ogledati si oba otoka. Iz Punata na otoku Krku smo z barko odpluli na Goli otok, ko pa smo se vrača, pa še na otok Grgur. V Punatu se nam je pridružil vodnik Vlado Bohinac in nam opisal grozote, ki so se tam dogajale.

Še danes, ko na Golem otoku vidiš le razpadajoče stavbe in sestrane ovce, te stisne pri srcu ob pogledu na skrajno težke razmere: spran kamen, razbeljeno sonce, ostra burja in v vsem tem so sestradani in mučeni ljudje.

Ta se je v 50. letih uprizarjal ponoreli pekel, v katerem so ob strahotnem pretepanju, mučenju, sramotenju brez konca, živeli zaprti ljudje. Mnoge so s z divjim pretepanjem potolkli do smrti. Tisti, ki so preživeli, so ostali telesni in duševni invalidi. Komunisti so mučili komuniste, partizane,

udbovce. Vse to najhujše mučenje je bilo iz strahu, da bi Jugoslavijo obvarovali pred »informbirojevci«, tistimi, ki bi ob grožnji Sovjetske zveze pomagali Stalinu pri napadu na Jugoslavijo in pred tistimi, ki so bili vseskozi v zavetju Stalina. Kolaboranti, danes z enim, jutri z drugim. Danes protiimperialisti, proti Angležem in Amerikancem in s Hitlerjem, jutri z imperialisti proti Hitlerju.

Vse je bilo prikazano kot rešitev Jugoslavije iz objema Sovjetske zveze, toda resnica nam pove, da je šlo za izgovor, da je lahko Titov udbovski režim izvajal, kar se mu je zahotel. Najprej je pobil svoje politične nasprotnike v poveljskih pobojih, kasneje pa je obračunaval tudi s »tovariši«, ki so kakorkoli podvomili vanj in v sprenevedanje.

Vse do danes velja prepričanje, da je zločinska UDBA na Golem otoku in Sv. Grgurju izvajala eno izmed mučilnic, ki je bila primerljiva z mučilnico v Teharjah ali potem v rovih v Hudi jami - čisto po Stalinovem zgledu mučenja in pobijanja.

Takrat so predvsem zapirali in pobijali vse po vrsti, ki so kjerkoli rekli kakšno kritično besedo čez režim.

V človeški naravi pa je, da se najbolj drastično kaznujejo tisti iz lastnih vrst, ki so kakorkoli prišli navzkriž z oblastjo. To zapiranje je imelo dvojno nalogo: streti »kritizerje« in prestrašiti okolico. Ta je bila zaradi zapiranja in pobojev tako prestrašena, da je tiranija vladanja s strahom delovala še nekaj desetletij.

Hrvaškim oblastem danes za oba otoka ni mar. Načrtno ju prepušča propadanju.

Povsod v civiliziranih državah bi bil tak kraj označen kot vrhunski spomenik nasilju.

Povsod tam kjer so bila fašistična ali nacistična taborišča, so kasneje postavili spomenike in spominske plošče z imeni umrlih, komunističnih taborišč smrti, ki pa so bila hujša od nacističnih, pa kot da jih ni bilo - ne na Golem otoku, ne na Sv. Grgurju ni nič - razen kupi smeti in razpadajočih objektov.

Danes lahko med mnogimi napisi, ki so »krasili« pročelje zgradb na otoku, le s težavo razberemo morda samo eno: »Mi gradimo otok, otok gradi nas. Živel Tito!«

Številke o umrlih

Ocenjujejo, da je šlo skozi mučilnico na obeh otokih okoli 30.000 nesrečnikov, o tistih, ki so bili tam pomorjeni, pa so različne domneve, nekaj verodostojnih podatkov se je v literaturi vendarle objavilo.

Od ustanovitve Golega otoka, julija 1949 do 20. junija 1952 je bilo na otok poslanih 9.748 moških od tega so jih do tedaj izpustili 5.920.

Ženske so prvič poslali na Goli otok aprila 1950. Vseh je bilo 828, od teh so jih izpustili 447. V tem času je na Golem otoku umrlo 242 moških in tri ženske, od leta 1949 je 16 oseb, leta 1950 48 oseb, leta 1951 175 oseb in leta 1952 tri osebe – vsi so storili samomor.

Davorin Vuga

Kulturna dediščina Slovencev

NEPTUNOV OLTAR V BISTRI

Ko sem nedavno pisal o znamenitem Neptunovem vodnjaku v Polhovem Gradcu, sem omenil malo znano dejstvo, da imamo najstarejši spomenik pri nas, posvečen vladarju voda in morij, v Bistri na zahodnem obrobju Ljubljanskega barja.

Ker je element vode bistveno prisoten v porajajočem se bimileniju Vodnarja *Aquarii*, je zapis o tem prven našem kraju boga Neptuna ali Pozeidona povsem na mestu. Niti malo ne preseneča, da se je stoletje pozneje na istem svetem prostoru iz srednjeveške temine dvignil samostan kartuzijanov in s svojo šolo ter pisarsko delavnico, skriptorijem, pomagal razsvetljevati naše prednike. Obstoju kartuzije in posluhu visoko izobraženih redovnih očetov se imamo zahvaliti, da se je Neptunov žrtvenik – *ara* s posvetilnim napisom sploh ohranil.

Leta 1507 ga je ob svojem raziskovalnem potovanju po naših deželah videl in popisal humanist Avguštin Tyff (*Augustinus Tyffernus*), doma iz Laškega.

Kasneje je vednost o imenitni antiki zamrla. Kamen je izginil. Najverjetneje se je to zgodilo ob priložnosti obnovitvenih posegov

v starem kloštru, ki jih je izvajal v začetku 17. stoletja prior Brenc (Brentius).

Neptunov žrtvenik so na novo odkrili šele leta 1958 ob restavratorskih delih v nekdanji kartuziji, od leta 1826 spremenjeni v grad Napis je zdaj na ogled v slepem hodniku na južni strani srednjeveškega samostanskega jedra, vendar zelene alge na njem zgovorno pričajo, da se vodstvo Tehničnega muzeja Slovenije, ki domuje v Bistri, vse premalo zaveda pomena tega enkratnega rimskega spomenika. Vedeti namreč moramo, da se v odličnem latinskem napisu ne navaja le boštvo *Neptunus Augustus* in da ob branju ne izvemo le za ime posvetitelja, Lucija Servilia Sabina, Lucijevega sina, iz volnega okrožja (*tribus*) Velina na območju Ogleja (*Aquileiae*), ampak da se prav v zadnjih štirih vrsticah izrecno navaja gradnja svetišča (*aedis*)

in portika (*portici*) na stroške omenjenega premožnega Rimljana (*de pecunia sua*). Brez pretiravanja lahko rečemo, da gre za eno najstarejših gradbenih napisov pri nas in da je z njim jasno potrjena zidava Neptunovega templja in pokritega stebrišča na samih izviri rečice Bistra; vemo, da je bil ta stari rimski (indogermanski) bog prvotno zavetnik prav izvirov in sladkih voda nasploh. Ker pa je v sivi davnini trgovski promet najraje tekel po rekah, je bil *Neptunus* obenem še zaščitnik in spodbujevalec blagovne izmenjave na velike daljave.

Petrografska analiza kvadrastega žrtvenika, z lepimi vklesanimi črkami inicialkami na čelnem uokvirjenem napisnem polju je pokazala, da kamniti blok izvira iz velikih rimskih kamnolomov v Podpeči. Bogati *L. Servilius Sabinus*, verjetno zakupnik teh, ali morda vsaj lastnik njim pripadajočih klesarskih delavnic *officinarum lapidariorum*, je bival v pomembnem rimskem mestecu (vendar brez mestnih pravic) *Nauportus*, današnji Vrhniki. Častil je Neptuna, v katerega varstvu so plule ladje po Ljubljani in Savi navzdol v Panonijo.

L. Servilius, je bil seveda vdan tuji vladajoči cesarski družini, zato seposvetitev oltarja bogu z vzdevkom *Augustus*, (Vzvišeni) se morda nanaša na čas po smrti cesarja Avgusta in na njegovo deifikacijo.

Ker sam slog črk in značilno trojno ime rimskega državljana govori za zgodnji čas romanizacije naših krajev, je Neptunu posvečen žrtvenik z navedbo zidave templja in stebrišča nastal najverjetneje v

prvi tretjini I. stoletja po Kristusu, še določneje: po letu 14, za časa vladarja Avgustovega naslednika Tiberija.

Ni odveč pripomniti, da je bil to čas zemeljskega bivanja Jezusa Nazarenca in da je isto sonce, ki je žarko obsevalo Neptunov kamen v Bistri, morda v neki še bolj posebni luči osvetljevalo mlado življenje Odrešenika v daljni Judeji.

Ob zatonu ere Rib, *Piscium*, je takšne duhovne in kozmopolitske razsežnosti vsekakor dobro imeti pred očmi, saj so več kot pomenljive in nas usmerjajo v prihodnost, v nove duhovne in etične razsežnosti.

DA NE POZABIMO...

Peta kolona (vohuni za Hitlerja)

Vzporedni zaveznik Hitlerjeve vohunske službe *Gestapo* (politična policija) je bila Komunistična partija Jugoslavije, ki je izvajala vso mogočo sabotažo v vojnih objektih za Hitlerja.

Sabotaža ni bila le v orožju (v tovarnah orožja so pakirali fižol namesto municije, puške in strojnice brez nadomestnih delov itd), temveč je komunistična propaganda z lažjo in sprenevedanjem kritizirala Jugoslavijo, poveljevala pa naprednega in pravičnega voditelja Hitlerja, ki skrbi za veliki napredek posebno delovnega ljudstva.

»Vsak delavec naj ima avtomobil in starostno dostojno pokojnino.«

Istočasno pa je blatila demokratično izvoljene narodne predstavnike, zavedne poštenjake, odločne vernike ter cerkvene predstavnike in duhovščino na splošno.

Za komunistično partijo so bili vsi ti »ljudski sovražniki, izkoriščevalci in izdajalci naroda«

2. Nenapadalni pakt Hitler – Stalin

Po soglasju svojih vodij, Hitlerja in Stalina, sta zunanja ministra Nemčije in Sovjetske zveze, Von Ribentrop in Molotov 23. 8. leta 1939 podpisala prijateljsko, nenapadalno pogodbo.

Kmalu po tej pogodbi pa je Hitler napadel Poljsko (leta 1939), z vzhoda pa so Poljakom skočile v hrbet sovjetske divizije. Prijatelja Hitler in Stalin sta si razdelila poljsko državo na dve polovici.

Poljaki, posebno pa vojska je padla v nemško in sovjetsko ujetništvo.

Nemci so poslali ujetnike na prisilno delo v tovarne, ki so delale za vojsko, Stalin pa je dal pobiti vse zajete poljske oficirje v Katinskem gozdu (preko 10.000). Komunistična partija Slovenije je odobravalala to morijo.

Napad Nemčije na Jugoslavijo

Ker jugoslovanska vlada ni pristala na Hitlerjevo zahtevo, da bi šle nemške divizije preko jugoslovanskega ozemlja v napad na Grčijo, je Hitler poslal Jugoslaviji ultimatum, ter jo istočasno na cvetno nedeljo, 6. aprila, leta 1941 napadel. Hitlerjeve sile, ob močni podpori letalstva vdrle v deželo.

Stalin je soglašal s tem napadom. Nemčurji in slovenski komunisti so Nemce navdušeno pozdravljali s stegneno desnico in kljukastim križem kot rešitelje, prijateljsko nemško vojsko.

Gestapovska in komunistična želja sta se izpolnili.

Komunistični visoki funkcionar Boris Kidrič je navdušen zapisal: »Končno se je zrušil ta jugoslovanski nestvor«!

(Po koncu vojne pa so komunisti znova »obudili«, po Titovi zahtevi – ne ta »nestvor«, temveč polstoletno krvavo tiranijo.)

Okupacija

Voditelji razpuščenih političnih strank v Sloveniji so se zedinili in ustanovili ilegalni politični forum »*Slovensko zavezo*« v katero so vstopile vse politične stranke. Z njo so soglašala tudi posamična manjša gibanja, razen komunistov, ki so pozdravljali »prijateljsko« okupacijo.

Hitlerjeva vojska je zasedla Štajersko in Gorenjsko ter obstala ob Savi in po vrhovih nad Zalogom in Javorjem.

Ljubljano z Dolenjsko in Notranjsko so Nemci prepustili Italijanom. Slovenski komunisti so bili razočarani nad to delitvijo, zato so šli za-

stopniki komunistov z nemško zastavo, s kljukastim križem in cvetjem ter vzkliki »Heil Hitler«! prosit nemško poveljstvo, naj zasedejo Nemci vso dolino, »kajti ne maramo Italijanov, ker ti imajo papeža.«

5. Cilji partije

KP je ob okupaciji s hinavskim sprenevedanjem izrabila težko stanje okupiranega naroda v lastni prid, za dosego oblasti s pomočjo svojih prijateljev, Hitlerja in Stalina.

Dotedanje društvo »Prijatelj Sovjetske zveze« je preimenovala v »Antiimperialistično fronto« proti Anglo-Amerikancem.

Istočasno pa se je Draža Mihailović član begunske vlade, z mnogimi dprpadniki jugoslovanske vojske umaknil v gozdove, kjer je nadaljeval gverilsko vojno proti okupatorju. Tudi v Sloveniji so se pojavile posamezne skupine v gozdovih (četniki) Nobenemu partijcu ali španskemu borcu, takrat ni prišlo na misel potreba po NOB!

6. Hitler preneha »prijateljstvo«

Do 22. junija 1941 so se kolaboranti nacisti in komunisti »ženili med seboj« in vzklikali »Heil« ob trpljenju in solzah zasužnjenega naroda.

Ob tem datumu pa je Hitler spoznal sovjetsko hinavstvo in napadel Stalina, ta je pozval na pomoč vse partije sveta.

Slovenska KP je za naslednji dan sklicala nujen sestanek vseh zaupnikov na katerem je »Antiimperialistično« fronto prelevila v Osvobodilno fronto. Do tega datuma so bili slovenski komunisti ob Hitlerju in Stalinu »osvobojeni«, po tem datumu pa so bili brez Hitlerja zasužnjeni!

Oklicali so splošni boj, z ramo ob rami s Sovjeti, pod »vodstvom velikega vodje in očeta narodov, Josipa Džugašvilija – Stalina«.

Naredili so pesem:

»Na klic kominterne, združite se v čete,
v boj za svobodo, v boj za Sovjete! (ne za Slovenijo!)

In čez nekaj dni so se pojavile prve udarne popevke: »Naglo puške smo zgrabili...«

»Nabrusimo kose, že klas dozoreva...«

»Čez gore, polja po celem svet doni, Slovenija sovjetska velika bodeš ti«!

7. Smrt fašizmu, svoboda narodu«! OF

Prve skupine delomržnežev in vaških pretepačev (v znatni večini!) je KP zvabila v gozdove z obljubami o skorajšnjem koncu vojne, poceni blagostanju in sijajnih službah. mest.

Zatekel pa so je v gozd tudi fant idealist, ki je verjel propagandistom, da gre sedaj za rsično svobodo naroda izpod okupatorja.

Te prve bojne skupine večina vodene po komunistih so se imenovalе »četniki«, ker je hotela partija zakriti sum o komunizmu. Ko pa so začeli narod ustrahovati z žrtvami, so četnike preimenovali v partizane. Vodstvo vseh skupin je itak že bilo v rokah izvežbanih španskih revolucionarjev.

OF in »sovražniki delovnega ljudstva«

Stopnjevale so se grožnje »farjem«, duhovnikom in vsem verujočim. ki so jim sledili. Vedno daljša je bila lista »narodnih izdajalcev«. Še predno je padel kak okupator, je komunistična partija likvidirala ing. Fanuša Emmra, organizatorja nacionalne ilegale »Slovenske zaveze«. Ubili so ga pred staro šišensko cerkvijo 4. decembra, leta 1941. Temu so sledili umori univerzitetnih študentov, duhovnikov, slovenskega bana, vidnih narodnih voditeljev.

Javna obsodba zločinov je bila odločna in splošna, toda umori so se stopnjevali. Padali so zavedni študentje: Janez Pavčič. Vinko Mravlje, Lojze Grozde ter kmetje, delavci, dekleta in cele družine: Berčičeva, Kozinova, Mravljetova, Mavsarjeva. Otroka iz zibelke so vrgli v ogenj, (Mavsarjevega) ker je bil »izdajalec«

Stanje je bilo nevzdržno, posebno še, ker so partizani izzivali okupatorja, ta pa je na vse odgovarjal s povračilnimi racijami (vojaška obkolitev določene vasi ali krajev, kjer so pobrali vse moške za talce ali za internacijo. Često je okupator tudi izropal vas ali jo celo požgal.

(nadaljevanje sledi)

Vinko Jakob

Vinko Jakob je bil rojen v Dev. Mar. v Polju. Vinko je bil splošno priljubljen, vedrega, vedno prijaznega značaja.

Že zgodaj je spoznal komunistično nevarnost, zato se je odločno pridružil ustanovni vaški straži. Ob razpadu Italije je ostal doma in se tako rešil umora na Velikem Osolniku, po mesarju, partizanu Dakiju.

Ko se je ustanovilo slovensko domobranstvo, je Vinko takoj pristopil in služil v 22. četi Višnjegorskega udarneg bataljona.

Ob koncu vojne se je umaknil v Vetrinje. Ker je bila njegova četa določena za zadnji transport vračajočih, Vinko je spoznal angleško prevaro in ostal med civilisti, in si tako že drugič rešil življenje.

Pozneje je emigriral v Kanado in se obvezno prijavil za delo na železnici. Po enoletnem odsluženem roku se je preselil v St. Catharines – Ontario, kjer je spoznal prikupno deklico Milko Petrič, katero sta se poročila.

Zaposlen je bil v General Motors do upokojitve.

Za Vinkom žaluje njegova žena Milka, hčerka Irena, sinova Toni in Rick z družinami ter Vinkotova sestra Minka Mejač v Milwaukee-ju

Zveza društev PB bo ohranila dragega Vinka kot odločnega bojvnika v trajnem spominu. Vsem njegovim izreka globoko sožalje!

DAROVALI SO

Cleveland, dar društvu

Stanley Stepec	\$ 50.-
Anton Pečavar.....	\$ 30.-
Ivan Hauptman.....	\$ 30.-
Vera Žnidaršič.....	\$ 20.-
Vili Zadnikar.....	\$ 10.-

Posebni dar društvu

Branko in Maruška Pogačnik, Ob spominu mame in očeta Pogačnik umorjena po partizanih leta 1942.....	\$ 100.-
Lillian Sivec v isti namen	\$ 50.-

Tiskovni sklad

Cvetko Falež A. D.	\$ 480.-
Dr. Frank Lukež.....	\$ 180.-
Tone Strle.....	\$ 30.-
Jožica Ošaben.....	\$ 20.-
Janez Osetič.....	\$ 20.-
Ziernfeld Riko.....	\$ 20.-
Ferkul Edi.....	\$ 10.-
Rabzel Frances.....	\$ 20.-

Zakrajšek Ivana.....	\$ 10.-
Jereb Marija.....	\$ 25.-
Demšar Johan.....	\$ 10.-
Slak Florjan.....	\$ 50.-
Mehle Magda.....	\$ 20.-
Starič Lojze.....	\$ 20.-
Petkovšek Vinko.....	\$ 20.-
V spomin moža Ivana Palčič Marija.....	\$ 10.-
V spomin moža Matija Ivanka Gimpelj.....	\$ 10.-
Seljak Anton.....	\$ 30.-
Planinšek Jakob.....	\$ 10.-
Platnar Lojze.....	\$ 20.-
Zakrajšek Martin.....	\$ 15.-
Ferkulj Mija.....	\$ 25.-
V spomin Šuligoj Stanetu, Bratuš Boris.....	\$ 20.-
V spomin Ivana Mehle in Petrič Frenka, žena Petrič Fani.....	\$ 30.-
Društvo Tabor Toronto	\$ 200.-

Rožmanov dom

Ing. Lojze Burjes.....	\$ 80.-
------------------------	---------

Največja sreča je osrečiti druge.

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog vam povrni v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

...

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

...

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

...

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

...

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

...

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Žica, ki je ostala od zvezanih mučencev v Hudi jami.